

Advent - Segon diumenge

[Is 11,1-10](#)
[Rm 15,4-9](#)
[Mt 3,1-12](#)

de **SENTINELLES, ben CONSCIENTS** (1r dium.) pel **CONSOL DE LES ESCRITURES** d'enguany. Encenem el segon dels ciris de la *Corona*, simbolitzant la resposta a *convertir-se*, tot girant-nos vers el Crist -raó de ser del **Baptista** en boca de Jesús- que s'identifica amb la dita d'Isaïes: *Una veu crida en el desert: obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí*. Em vull deixar dur pel ritme de les **Lectures** d'enguany: ¿Heu reparat en les paraules de S. Pau?. Molts -jo m'hi compto- hem fet l'*experiència* que ell **parla** -per molt que ens hi resti molt camí a fer-: *Tot el que diuen les Escripures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles donen, ens ajudin a mantenir la nostra esperança*. Per mitjà de l'Escriptura es Déu qui **ens hi parla**. 1. És gran la profunditat de **PAU**: mentre peregrinem per aquesta vida, ens cal una dosi forta d'*esperança*, per tal d'avançar en el camí, ja que se'ns bombardeja amb trets de tots els calibres, que miren de fer-nos-la perdre per *ofuscació del cor*. Remenant, fa uns dies, uns retalls de diaris trobava aquest de fa alguns anys : un home de lletres francès de 62 anys, que s'havia tret la vida, deixava unes ratlles on manifesta que *una tal mort ve a ser l'acte més coherent i on millor havia reeixit des que tenia ús de raó*. (Aparqueu per uns moments la dada). **LES ESCRITURES** a tot aquell que *en moments forts* de l'existència -també en els *quotidians*- les llegeix amb l'adient actitud d'esperit, transmeten una gran dosi de la *coherència bíblica, d'aliment i consol, d'il·luminació i de força*. Ens recorden, igualment, que ens hi cal afegir la virtut de la **paciència** = capacitat d'*aguantar* amb una certa elegància i de sostenir davant d'ells els enigmes de l'existència. Sens dubte que el mateix **CONSOL de les Escripures** hi ajuda: ens fa més valents per a afrontar l'aparent cul de sac o per rectificar el que calgui: *Que Déu, veritable font de consol i de paciència* ens parli per aquestes Escripures. 2. **Les Escripures també ens conviden a SOMIAR** amb l'ús dels registres més poètics per a expressar i parlar de Déu, sobre tot a la **1ª lectura d'ISAÏES**: *Diga'm el que esperes i et diré qui ets*. El seu escrit (pertany a una altra figura de l'Advent) va ser consignat uns 700 anys abans del seu compliment en JC. Certament parlava d'una *esperança a llarg termini* pel que fa a la plenitud de realització. L'esperança bíblica ens sembla fora mida, idealista o somiadora, esgotant els registres de la humana comunicació, com la d'un que -impotent per a formular totes les excel·lències i el meravellós sentit del **terme** a que s'encamina la Història- es veu forçat a descriure els temps messiànics amb les imatges de *Paradís* que hem sentit, del mateix estil i origen que les del **Gènesi**: *Aquell dia la soca de Jessé* (pare del rei David) -que semblava tallada i seca- **treurà un rebrot**. En aquest rebrot *hi habita sencera la plenitud divina*, simbolitzada pels *quatre esperits o vents que reposen damunt d'ell*: **-farà justícia, i no judicarà per les apariències** -i, per tal de significar-nos **l'harmonia** que ve a instaurar, fa ús de la més ardida imatge del propi llibre del Gènesi: és tal **la pau** que ens porta als homes que, fins i tot **passa** a les relacions entre la llavor de l'home (*l'infant*) i els animals (*la serp*) que -com abans del pecat- conviuen amicalment: *els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp, i les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó*. I dóna la raó: *-perquè el CONEIXEMENT DEL SENYOR haurà omplert el país; aquell coneixement i aquella ciència que hom perd a la paràbola del Paradís, quan vol posseir-los al marge del Senyor, suprema veritat de l'home. -¿Oí que una tal profecia sembla treta d'un somni? -Doncs, l'Advent ens hi convida a creure-ho i a una confiada expectació*. 3. **JESUCRIST** -només ell- és l'únic capaç d'implantar aquest món *nou*, i no ens convida a *somiar-lo gratuïtament*: la soca divina, nova i verda, en terra àrida i al bell mig del poble, destinada a uns homes i dones que semblaven acabats, sense sortida i desfets, *ja ha brotat: és aquí*. -I si al nostre amic -l'escriptor francès esmentat- treure's la vida ho veia com **l'acte més raonable de la seva existència, ja que se sentia incapaç de suportar-la**-per a nosaltres **hi ha Un, capaç de fer-nos caminar vers la gran ESPERANÇA**, que Déu mateix ha sembrat en el nostre cor. 4. En arribar a aquest punt, fóra assenyat adreçar la mirada a **JOAN BAPTISTA**, figura d'aquest **Advent** (amb Maria i el vell 1r. Isaïes, l'home que donà testimoni de Jesús -tot assenyalant-lo amb el dit)-. Sentim-lo expressar-se amb paraules i en actes. Ell coneix bé el seu lloc: *Jo no sóc pas digne ni d'ajustar-li el calçat*. i ens demana conversió i coherència, prendre's la pròpia mida amb lucidesa i **humils**. Recordeu les dures invectives contra fariseus i escribes -es tenien per millors que els altres; *Déu, però, pot suscitar fills d'Abraham d'aquestes pedres*-. No tenen sentit, a la seva Presència, els títols nobiliaris, ni és lícit menysprear ningú. Els humils detecten coses amagades als superbs i, una d'elles, és *el misteri del meu germà*, sovint amagat i costós de valorar.

ETIQUETES

[CONSOL](#) [PACIÈNCIA](#) [ESPERANÇA](#) [ESCRITURES](#) [JOAN BAPTISTA](#) [PAU](#) [SOMNI](#)